

ΝΕΚΥΙΑ

Δεν το περίμενα να "υποχρεωθώ" να γράψω αυτή τη νέκυια Φώτη μου όταν μου έδινες κουράγιο για την περιπέτεια του εγκεφαλικού μου. Το έχει η μοίρα μας, η ειδικότητα μας να χάνει τους έντιμους, τους καλούς, τους αγαθούς, τους ηθικούς, σε δύσκολες ώρες.

Μου είχες πει Φώτη μου, σε ανύποπτο χρόνο, όταν... "δεν θέλω κλάματα".

Δεν γίνεται Φώτη.

Χαρίσιος Σκούρης

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΦΩΤΗ ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΑΝΤΙΟ ΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΑΣ

Είχα την τύχη να ειδικευτώ στην αναισθησιολογία στο ΓΝΘ " Γ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ" με διευθυντή ένα σπουδαίο δάσκαλο. Έναν άνθρωπο που μπορεί να μην έγινε καπετάνιος, όπως ήταν το όνειρό του, αλλά καθοδηγούσε τη ζωή μας για 5 και περισσότερα χρόνια. Ο ίδιος όσοι τον γνώριζαν ξέρουν ότι δεν θα μου επέτρεπε να αναφέρω στοιχεία για το χαρακτήρα του και την προσωπικότητά του, θα εσιάζω λοιπόν στην εκπαίδευση των ειδικευομένων και στην καθημερινότητα στο τμήμα.

Την πρώτη ημέρα λοιπόν που θα παρουσιαζόσουν στο τμήμα, χαρούμενος και αγχωμένος ταυτόχρονα

που επιτέλους θα ξεκινούσες την ειδικότητα, μετά από μια προσωπική συνέντευξη εφόλης της ύλης, σου παρέδιδε το περίφημο καθηκοντολόγιο των ειδικευομένων αναισθησιολόγων. Ήταν ο οδηγός σου για την επιβίωση στο τμήμα αλλά και στην ειδικότητα. Θεωρούσε χρήσιμο μέσα στους επόμενους 6 μήνες να έχεις διαβάσει κάποιο σύγγραμμα αναισθησιολογίας. Ακολουθούσε το εβδομαδιαίο πρόγραμμα μαθημάτων που το επιμελούνταν και το τηρούσε αβίαστα ο ίδιος με τις αντίστοιχες αξιολογήσεις με ερωτήσεις πολλαπλής επιλογής συνήθως στη διδαχθείσα ύλη που έπρεπε να απαντηθούν σε σύντο-

μο χρονικό διάστημα και με αρνητική βαθμολογία, 3 φορές ετησίως. Και η τήρηση ενός υποτυπώδους logbook, τα περίφημα Actions, όπου ο κάθε ειδικευόμενος συμπλήρωνε στο προσωπικό του αρχείο στον ΗΥ τις αναισθησιολογικές πράξεις που συμμετείχε. Επίσης υπήρχε και το μητρώο του τμήματος που έπρεπε να περαστεί από τους ειδικευόμενους εκ περιτροπής στον ΗΥ.

Ήδη από τις πρώτες εβδομάδες με αυτή την πίεση αισθανόσουν την ανάγκη να κάνεις την επανάστασή σου και όλα σου φαινόταν δύσκολα, κουραστικά και χωρίς νόημα κάποιες φορές. Εκεί φαινόταν η αξία του καλού δασκάλου γιατί προσπαθούσε να σου κεντρίσει το ενδιαφέρον για την ειδικότητα, ανάλογα με το χαρακτήρα του κάθε ειδικευόμενου, πάντα με χιούμορ και χαρακτηριστικά παραδείγματα. Υπήρχαν τα πρωτόκολλα για να μην “πλήτουμε” καθημερινά μέσα στην χειρουργική αίθουσα, ήθελε να αξιοποιούμε δημιουργικά το χρόνο μας γιατί δεν θα έχουμε αυτή τη δυνατότητα στο μέλλον έλεγε, και ακολουθούσαν οι ανακοινώσεις και οι δημοσιεύσεις για όποιον ήθελε. Και φυσικά η χορήγηση αναισθησίας με ειδικό το διευθυντή χωρίς να το γνωρίζεις εκ των προτέρων, με τη ανάλογη εξέταση.

Η παρουσία του ήταν καθημερινή μέχρι και τον Μάιο του 2010 στο νοσοκομείο και ιδιαίτερα στο χώρο των χειρουργείων παρά τη βαρύτητα της κατάστασής του με στόχο τη διεκπεραίωση των καθημερινών προβλημάτων και τη καλή συνεργασία με τις χειρουργικές ειδικότητες, με προτάσεις για τη βελτίωση της λειτουργίας του τμήματος αλλά και με έλεγχο της προόδου των ειδικευομένων και συστάσεις για τυχόν παραλήψεις.

Υπάρχουν κάποιες αγαπημένες του εκφράσεις που αποδείχθηκαν χρήσιμες με την πάροδο του χρόνου:

1. Κάθε φορά που γινόταν επίδειξη κάποιου μηχανήματος ή τεχνικής συνήθιζε να λέει ότι:

- 1η φορά βλέπεις
- 2η φορά κάνεις
- 3η φορά εκπαιδεύεις

Στην αρχή φαινόταν αδύνατο, αλλά επέμενε μέχρι που ξεθάρρυνες και έβλεπες ότι μπορούσες να το κάνεις.

2. Αν έκανες το λάθος να πεις συγγνώμη έχετε δίκιο, γιατί τελικά είχε πάντα δίκιο, η κλασική του απάντηση ήταν ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΧΩ ΔΙΚΙΟ ΑΜΥΝΑ ΘΕΛΩ!!! χρησιμοποιώντας την έκφραση του προπονητή της ομάδας μπάσκετ του ΑΡΗ Γ. Ιωαννίδη. Είναι γνωστή σ' όλους πιστεύω η αγάπη του για την νέα τεχνολογία, τους ΗΥ και το διαδίκτυο. Πάντα τα συνδύαζε με τη γνώση από τα κλασικά συγγράμματα και μας έδινε ερεθίσματα για την καλύτερη αντιμετώπιση του ασθενή. Δεν ήθελε να βλέπουμε την χορήγηση αναισθησίας σαν ρουτίνα και αναγκαίο κακό.

Με αυτά που ανέφερα μέχρι τώρα κάποιοι που δεν τον γνωρίζουν καλά θα πουν και τι έκανε δηλαδή έτρεχε τα παιδιά όλη μέρα; Η καθημερινή συναναστροφή μαζί του ήταν εμπειρία ζωής. Πάντα νοιαζόταν για το τμήμα, την εξασφάλιση του πιο σύγχρονου εξοπλισμού, τη σωστή λειτουργία του και την καθημερινή τριβή με αυτόν. Ιδίως για εμάς τους ειδικευόμενους ενδιαφερόταν πέρα από την πρόοδο μας σε επαγγελματικό επίπεδο και για την προσωπική μας ζωή και τα προβλήματά μας. Πάντα επιδίωκε να βρίσκεται κοντά μας και εκτός του πρωινού ωραρίου με εξόδους στην πόλη αλλά και στα συνέδρια. "Έχω να βγω με τα παιδιά μου ή με τα μικρά!!" θα τον έχετε ακούσει αρκετοί να λέει. Διοργάνωσε μια συνάντηση του τμήματος στην Καστοριά το 2006 για να βρεθούμε και εκτός δουλειάς, προγραμματίσε 2η στα Τρίκαλα το 2007 και σκεφτόταν επόμενη στην Καβάλα που δυστυχώς δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ επειδή προέκυψε το πρόβλημα της υγείας του.

Τέλος το πόσο έχει προσφέρει στην Εταιρεία το γνωρίζουν όλοι πιστεύω. Προσπαθούσε να μας κεντρίσει το ενδιαφέρον λέγοντας ότι μόνο καλό θα δούμε από την εταιρεία.

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΑΣΚΑΛΕ!!!

Ντρίτσου Βάγια